

Başak ve Çam

Nureddin Yıldız'ın 18.12.2016 tarihli (282.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Zihinlerimizi bir örnekle hareketlendirmek istiyorum. Anneler, çocuklarına ekmek yedirecekleri zaman, ekmeğin üzerine çikolata veya kaymak gibi bir şeyler sürüp çocuğa ekmeği cazip göstermek isterler. Kurnaz çocuklar -ya da genellikle çocuklar- üzerindeki yiyecekleri yine sofraya bırakırlar. Böylece annenin maksadı yerini bulmamış, kaymak ya da krema boşa gitmiş olur.

Allah, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi nefeslerini bile izleyelim diye gönderdi. Onun filan hadis-i şerifi 'çok güzel', filan hadis-i şerifi 'güzel' diyemeyiz –eğer müminsek. Bir insanın hangi nefesi daha değerli, hangisi değersizdir? Bir nefesi bitirdiğinde insan öldüğüne göre her nefesi değerli demektir. Çünkü hangi nefeste kesilirsen orada hayatın bitecektir.

Biz Resûlullah aleyhissalatu vesselamı 'çok cazip ve anlaşılır' örneklerinden alır, anlamadıklarımızı da bir kenara savsaklarsak farkında olmadan nefeslerimizden birini durdurmuşuzdur. Bu da hayatımız anlamına gelir. İşte bu, çocukların ekmek üzerindeki çikolatayı yiyip ekmeği bırakması gibidir. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in önümüze koyduğu örnekler ve verdiği misaller eğer zihnimizde bir yer etmiyor ve bir hafta sonra "yahu Efendimiz aleyhisselam şu örneği vermişti" diye hatırlamıyorsak bu tıpkı ekmek örneği gibidir.

Mesela şimdi okuyacağımız hadis-i şerifi her bomba olayında veya haberleri izlediğimizde hatırlamıyorsak Peygamber aleyhisselamla bağlantı sorunu yaşıyoruz demektir. O bize abdest almayı ve abdestle beraber namaz kılmayı öğrettiği gibi yaşamayı da olaylar karşısında tavır göstermeyi de öğretmiştir. **Etrafımızı kuşatan bombalı, facialı, kanlı, barutlu olaylar için "canım Peygamber'im ne yorum yapmıştır" diye onunla teselli bulmayı geliştiremediyse ama cuma namazına giderken abdest almayı ondan öğreniyorsak açık bir sorunumuz var anlamına gelir: Peygamber'imiz bütün hayatın peygamberi olduğu hâlde biz onun sadece namazını, orucunu aldık ve doğduğu günü kandil diye kutlayıp öldüğü güne ibret diye ağlamadık demektir.**

Doğduğu günü kutladın, peki öldüğü gün için neden bu kahırlı dünyadan kendine bir ders çıkarmadın? Çünkü zevkine ve hoşuna gideni alıyordun. Hâlbuki Allah'ın gönderdiği peygamber bir bloktu ve hayatın tamamını kuşatıyordu.

Bu sebeptendir ki çocukların çikolatayı yiyip ekmecli bölümü bıraktıkları sahneyi kendimize ders yapmalıyız. Çikolatayı yiyip ekmeği bırakmak yok: Peygamber aleyhisselam ne buyurduysa o bizim hayatımızdır, hem dünya hem ahiret için. O bizim kurtuluşumuzdur.

Fakat özellikle akılda kalması için tekraren vurguluyorum: Abdesti kimden öğreniyorsak çileye tahammül etmeyi de veya siyaseti de ondan öğrenmek zorundayız. Beni Kurayza'da iç hıyanet gerçekleştiren Yahudiler'i ne yapayım diye sorduğunda sahabi, hepsinin öldürülmesinin uygun olacağını söyleyince Efendimiz aleyhissalatu vesselam, "tam Arş'taki gibi konuştun" buyurmuştu. Çünkü hainlik edip müminleri arkadan vurmuşlardı. Yüzlercesi kılıçtan geçirildi.

Abdesti öğrendiğin, hayvan haklarıyla ilgili sözleri ondan naklettiğin peygamber; siyasette, ziraatte, sosyal ilişkilerde de aynı peygamber olmak zorundadır. Hayatın bir bölümünü Avrupa'dan, diğer bir bölümünü Çin'den esinlenerek algılamaya çalışırsak mozaik bir evimiz ve toplumumuz olur. Bunda da kargaşa hiç bitmez. Bile bile kuyumuzu kazmış oluruz.

Peygamber aleyhissalatu vesselamın dini bütündür ve hayata yöneliktir. Hayat ne getirdiyse Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in şeriatı da onun karşısında huzurun yönünü göstermiştir.

Resûlullah Efendimiz'i bu gözle görme, bu kulakla duyma ve bu mantıkla anlama sürecine döneceğiz ve Rabbimden niyaz ediyorum ki yaşadığımız toplumun başına gelen, sayılması zorlaşan belalar ve musibetler, neyi bıraktığımızı ve kaybettiğimizi hatırlatan bir nimete dönüşür.

Hani bir kötek bin nasihatten iyiymiş ya, ola ki bu kötekler Allah'ın lütfu ve keremiyle, toplum olarak terk ettiğimiz kapıdaki büyük nimetleri bize hatırlatacaktır. Ankara meydanında asılan İskilipli Atıf'ın insan olarak bir kusuru olmadığını herkes biliyordu. Asma kararını verenler de biliyorlardı. Orada İslam şeriatı asılsın diye İskilipli Atıf'ı astılar. Rahmetullahi aleyh. Üzerinden doksan küsur sene geçtikten sonra o acıyı unutmamak biz. İskilipli'den değil, İskilipli'nin dininden intikam alındı. O dinin sahibi yok muydu? İskilipli'nin akrabaları bir şey yapamadılar, elleri bağlıydı, arkadaşlarının sesi çıkmadı, çoğu ipe gitti zaten. İskilipli'nin Rabbi yok muydu peki?

Bunları konuşmanın zamanı mı? Zamanı ne zaman gelecek? Geçti bile zamanı bunları konuşmanın aslında ama umuyorum ve Rabbimden o lütfu göstermesini diliyorum ki bir insanın niye durup dururken ellerini kana buladığı, hatta başkasını öldürmek şöyle dursun, kendi kendini niye öldürdüğü gibi dipsiz kuyu misali sorular sorulur ve aklımızı başımıza getirir. Ve o gün İskilipli'nin üzerinden asılan dinin sahibinin bizi terbiye etmek istediğini anınız inşallah. Küfrün razı olacağı, kâfirlerin aferin diyeceği bir hayat tarzının huzur olmadığını, ahiretimizden önce dünyamızı da harap edeceğini anlamamıza vesile olur diye ümit ediyorum.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in bir hadis-i şerifini, fertler ve ümmet olarak yaşadığımız sıkıntı ve stresleri nasıl yorumlamamız gerektiğini anlamak için uzun bir tefekkür malzemesi yapmalıyız. Günlük hayatında "yak bi' sigara" der gibi sürekli haber seyredip bile bile zehir soluyanlar -ki aynı haberleri her saat başı dinlemek de bir çeşit sigara tiryakiliği gibi zehirdir- her haberden sonra aşağıdaki hadis-i şerife bir kere bakmalıdırlar.

Çünkü görünen o ki "oh, elhamdülillah be, ne güzelmiş bu dünya" diyeceğimiz türden haberler yakın zamanda kulaklarımıza gelmeyecektir. Bir kere yuvarlanış başladı, Allah'ın kapısında soluklanana kadar sürecektir. Bir gün Allah'ın kapısında ve şeriatının huzurunda el pençe durduğumuzda huzurumuzu da bulmuş olacağız inşallah. Ama Kur'an'ımız sırf ölümlere okunan ya da hocaların birbirine atış yapmak için ayetler seçtiği kitap olduğu sürece huzursuzluklar Allah'ın tokadı olarak devam edecektir.

Her hâlükârda biz Rabbimizin şeriatına teslim olmak için fertler olarak hazır olalım, fertlerin sayısı çoğalsın, şimdi yüz kişiye iki yüz olalım, haftaya bin olsun. Şer çoğalıp istila etmek istiyorsa biz çoğalırız, şerre yer kalmaz. Zaten eğer çoğalabilmişse biz ona yer bıraktığımız için çoğalabilmiştir.

Yüreğimdeki bütün samimiyet, heyecan ve aşk ile Rabbimden niyazım, aşağıdaki hadis-i şerifin ümmetimizin ufkunun açılmasına vesile olmasıdır. Fert olarak ben bunaldığımda "Resûlullah buyurmuştu ki" diyeyim, müminler olarak mahallemizde bunaldığımızda da "Resûlullah buyurmuştu ki" diyelim, birileri bize gelecek projelerini ve mühendisliklerini söylediği zaman dahi "Resûlullah buyurmuştu ki" diyelim.

Bu düşünceler minvalinde hadis-i şerifi tefekkür etmeli ve sıklıkla okumalıyız. Yoksa bir gün bize, neden sadece ekmeğin üzerindeki çikolatayı yiyip ekmeği bıraktığımız sorulacaktır...

İmam Buharî'nin Sahih'inde 5643, Sahih-i Müslim'de de 2810. hadis-i şerifi okuyacağız.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Mümin, buğday başağı gibidir. Cılız bir kökü vardır. Hafif bir rüzgâr bile onu sağa-sola eğer. Kâfir ise çam ağacı gibidir. Rüzgâr onu sallayamaz. Sonunda bir fırtınada köküyle birlikte gider."

Sallallahu aleyhi ve sellem.

Başımıza gelmiş musibetlerden biri de gereksiz ayrıntılarla ömür çürütmektir. Bu hadis-i şerif hakkında, Medine’de çam ağacı var mıydı da vardysa nasıl yok olup bugüne kadar gelemedi gibi ayrıntılarla uğraşmak başımızın belalarındandır. Kıyamete kadar kimseye lazım olmayacak bir şey bu.

Ama buğday başağının yere yığılması gibi ümmet olarak her gün yerlere yığılıyoruz. Her gün toprağımızın bir tarafı işgal ediliyor. Rüzgâr başakları birbirine vurduruyor. Bunun sonu ne olacak? Ümmet-i Muhammed’in başına gelen sıkıntılar veya bir Müslüman olarak ben, senelerden beri o sıkıntıdan bu musibete düşüyorum, işimi kaybediyorum, öbür gün eşim itiraz ediyor, eşimle aramı düzeltiyorum, diğer gün çocuklarımdan musibet görüyorum, tam çocuklarımla aramı düzeltince babam ölüyor, onu unutunca trafik kazası geçiriyorum... nedir bu dertler başımızda?

Sen küçücük, cılız bir insan olarak ayaklarının üzerinde, kâinatın Rabbi olan Allah’ı taşıyan bir kafanın sahibisin. Elbette şeytan fırtınalar estirip seni bir o tarafa bir bu tarafa devirecek. Onun derdi, senin yıkıldığın yerde kalman ve kalkmaman, sonunda keçilere yem olmandır. Allah ise düştüğün yerden kalkmanı görecektir, ‘kalkmam’ demeyeceksin ve Allah’la beraber olduğunu bilip kalkacaksın.

Çam ağacının böyle bir derdi yok. Ufak tefek rüzgârlar onun iğne yapraklarını bile düşüremiyor. Karda çam, baharda çam, yazın yine çam; çam hiç etkilenmiyor, hep aynı. Ama bir baltalık ömrü var ve devrildikten sonra odun olmaktan başka çaresi yok. Buğday ise kök vererek gider, yere düşeni de kalkanı da.

Resûlullah aleyhisselam Efendimiz ders olmak için vardır. Kendisi de ondan önceki on binlerce peygamber de bu dünyada buğday başağı gibi yaşadılar. Ebu Cehil ise çam ağacı gibiydi, Bedir’de kafasını bir mümin kesinceye kadar. Firavun bağıyor, “buraların ilahı ben değil miyim” diyordu, sonunda Kızıldeniz’in dibine gömülünceye kadar.

Allah Teâlâ böyle murat etmiş. Küfür dik ve çam gibi görünsün istiyor. Müminin çilesini dünyadayken bitirmek, kâfirin çilesini ahirete havale etmek istiyor. Biz çilemize razıyız ama sıkıntıların peşinden koşmuyoruz. Hayat böyledir diyoruz. Çünkü yükseği ve iyiyi istiyoruz.

Fertler ve ümmet olarak bizler cılız bedenlerimizin üzerine kâinatın Rabbi Allah’ın projesini oturttuk. Kafalarımızda Âdem aleyhisselamdan beri gelmiş ve bizden sonra gelecek insanlığa ait dertler var. Çünkü biz başağız ve yüklüüz, boş değiliz. Şeytan bizim yüzümüzden dünyadadır ve “kullarını rahat bırakmamak üzere” Allah’ın huzurunda yemin etmiş, uğraşabildiğiyle uğraşabilmek için izin almıştır. Başımıza şimdi gelen musibetler, bunaldıkça Rabbimizin kapısına yapışan kullar mı yoksa kendi başımızın çaresine mi bakacağımızın anlaşılacağı bir süreçtir.

Biz buğday başağı gibiysek dünkü fırtınanın yıktığı tarlada bugün güneş açtığında yine göğe doğru dimdik yükselmemiz gerekir. Yarın bir rüzgâr yine yıkabilir ama başaklar yine dikilecektir.

Haber bültenlerini izlediğimizde bu hadis-i şerifi hatırlarsak göreceğiz ki şeytan psikolojimizi bozmayacak ve hayattan ümidimizi kesmiş insanlar olmayacağız. Ama bir saat önce izlediğimiz haberleri saat başında yine dinler, aynı şeyleri dinlediğimiz hâlde başkasıyla bir araya geldiğimizde yine o haberleri konuşursak bir yere varamayız.

Hastalanmak, ölmek değildir. 90 yaşında bir insan bile hastalandıktan sonra sapasağlam ayağa kalkabilir. Hastalanmak da yaşamak da kaderimiz. Buğday başağının yere eğilmesi de kaderidir, kalkması da. Burası imtihan dünyasıdır. Bunu böyle anlamadığımız sürece şeytan bu işi galip bitirecektir. Allah, “bana güvenin” buyuruyor, sonra “kazanan siz olacaksınız” buyuruyor. Şeytan da boşuna güvendiğimizi söylüyor.

Müşrikler, Uhud gazvesinde Resûlullah aleyhisselamı öldürdüklerini anons ettiler. Ashab-ı kiramın bir grubu Peygamber Efendimiz’i koruyorlardı ama “yalan söylüyorsunuz, o bizim yanımızdadır” demediler, çünkü zaten o propagandanın sebebi Resûlullah aleyhisselamın yerini öğrenmek ve oraya

ok atmaktı. Sahabiler strateji gereği böyle davranınca, müşrikler ürettikleri yalana kendileri de inanmaya başladılar. Uhud meydanı nihayetinde beş-on dönümlük bir arazi; bu haber yayılınca bir grup Müslüman, “peygamberimiz öldü, biz şimdi ne yapacağız” diye ağlamaya başladı.

O an bir grup sahabi gaflete düşüp ‘peygamberimiz öldüyse biz bu işi bir daha toparlayamayız’ minvalinde hareket ettiler. Yani rüzgârın yere yatırdığı buğday başağının bir daha doğrulamayacağını düşündüler.

Allah Teâlâ onlara Kur’an’da cevap verip nihayetinde peygamberin de insan olduğunu ve öleceğini söyledi ve o ölürse gerisin geri mi kaçacaklarını sordu.

يُظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ

“Allah hakkında Cahiliye kafasıyla düşünüyorlar.”

Hâlbuki Allah’ın nice peygamberini daha önce kâfirler öldürebilmişti, Allah’ın izin vermesiyle. Her şey Allah’a bağlı, peygambere değil ki. Şimdi yeni yeni modalar çıktı, bir hoca efendinin ölümüyle davanın çökeceğine inanılıyor. Bunlar yeni çıkmıştır. Hiç kimseye ve hiçbir şeye bağlı olmayan sadece Allah’tır. Sayısını bilemeyeceğimiz kadar melek olmasaydı Allah için bu bir zorluk muydu? Biz hangi Allah’a iman ediyoruz? Nasıl bir Allah? Bizim Allah’ımız peygamberlerine, meleklerine muhtaç bir Allah mıdır? Hâşâ.

Sahabi oldukları hâlde o pozisyonda ve kaos ortamında, Peygamber’imiz aleyhisselamın öldürüldüğü haberini duyunca böyle bir düşünceye kapılmış oldular. Allah, onların davayı bir insana bağlı zannetmeleri dolayısıyla “Cahiliye kafası” ithamını yapmıştı. Onlar elbette “Allah mağlup oldu” gibi bir söz söylemediler ama bu sözün faturası oraya dayandı.

İman başka bir şeydir. Allah’a iman başka bir şeydir. Bunun için biz kendimize ‘inanınlar’ ifadesini uygun görmeyiz, inanmak yüzeysel bir kelimedir. Biz müminiz, Allah’a teslim olmuş ve bağlanmış insanlarız. Hayat Allah’ın, evet ve hayır diyen de Allah’tır. Kullarını imtihan eder; bazı kullarına eziyetler lütfeder, bazılarını da nimetler lütfeder. Ama ikisi de imtihandır.

Kardeşlerim,

Ahmet efendi ve Ayşe hanım kardeşlerim için söylüyorum: Sahibimiz Allah mıdır değil midir? Bizim sahibimiz kimdir? Anamızın karnında yoktuk, hiçbir şey değildik, bizi kim getirdi buralara? Ben nerden anamın-babamın oluyorum? Kendisi de doğmuş birisi başkasını nasıl sahiplenebilir? Onların benden tek farkı, benden elli sene önce gelmiş olmaları değil mi?

Sahibimiz Allah’tır. Peki, Allah, işi kalabalıklaşınca sahibi olduğu bazı şeyleri ihmal eden biri midir? Mesela Allah, Suriye’deki müminlerle vakit bulup da ilgilenemiyor olabilir mi? Bir insan böyle düşünse cenazesi kılınır mı? Hâşâ, nezübillah. Böyle bir şeyi örnek için dahi söylemek tehlikeli olabilir.

Biz hangi Allah hakkında konuşuyoruz? Toprağa atılmış ilk tohumdan atılacak sonuncuya kadar her birini tek tek bilen Allah değil midir o? Sadece Konya Ovası’nda kaç tohum atılıyordur, bunun sayımını bir deliye yaptırmak istesenez deli bile yanaşmaz. Bu tohumların her birinin ismi-sırası-numarası olduğunu bilen Allah Teâlâ’nın koca Suriye’yi unuttuğunu mu düşüneceğiz? Unutur mu? Bizim sahibimiz sıradan bir sahip midir?

“Allah’ın kuluyum” demek pahalı bir cümledir. Allah’a iman etmekle bir şirketten sigorta yaptırmak arasında fark olmaz mı yahu? İnsanlar arabalarını bir sigorta firmasına veriyorlar da kazadan iki gün sonra parayı alabildikleri için bunu gerinerek söylüyorlar. Oturup ağlanacak hâlimiz var. İsviçre’de bir Yahudi’nin sahibi olduğu sigorta firmasına bu denli güveniyoruz da Müslümanlığımızın kuvvetinden “benim Rabbim var” derken duyduğumuz güvenle bastığımız yer çökmüyor.

Ben eğer iman ehliysem, “ya Rabbi” deyip ellerimi kaldırdığımda bir meleğin elimi tutup beni Arş’a kadar taşıdığına iman etmem ve bu hazı yaşamam lazımdır. Ağlanacak hâlimiz var; ama başımıza gelen olaylara değil, şu hâlimize. Nihayetinde başımıza gelenler, İskilipli Atıf’ın asılabildiği bir toplumu Allah Teâlâ’nın ipe çekmesidir. Biz İskilipli Atıf için “o zamanın gündemiydi, şimdi değil” dersek yarın başka bir âlimi gözümüzün önünde asarlar. Hayır. Hep gündem bu.

Sahibimizin kim olduğunu iyi bileceğiz ve bütün bu çektiklerimizin bedavaya gitmeyeceğini de iyi bilmeliyiz. Şu kadar seneden beri şunca şeyi kaybeden Ahmet’i, Ayşe’yi onların sahibi olan görmüyor mu? Bunların karşılığını vermeyeceğini mi söyledi? Allah’ın bize karşılığımızı vermeyeceğini mi düşünüyoruz?

Ben şuna iman ediyorum ve en büyük yeminimle yemin ediyorum: Vallahi ve billahi, yerlerin ve göklerin Rabbi Allah’a, bugün sabah namazını kılarken hangi mümin insan idiysem o Allah’a iman ederek söylüyorum ki Kudüs’te ümmet-i Muhammed’in halifesi olacak ve ümmete talimatlar oradan gidecek, ümmetin bugünkü çilesi bitecektir. Bu on sene mi yirmi sene mi alır, orasını Allah bilir. Dileriz Rabbimizden, o gün bize de cuma namazını Kudüs’te kılmayı nasip eder.

Çok uzak hayaller konuşmuyorum. Dünyanın ömrü nedir ki uzak olsun... Ama bir insan hayatı kendinden ibaret zannederse elbette onun yaşamadığı da olmamış gibidir. İnsansan, bütün insanlığı dert edersin. Ümmetinin bir parçasıysan da ümmetinin elde ettiği senin elde ettiğin olur zaten. Senin görmen şart mı? Torunlarının torunları görsün, sen mezarındayken yine tekbir getirirsin.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin de başaklarının yere eğildiği günleri olmuştu. Mübarek gözlerinden, cennet ırmaklarından değerli yaşlar döküldüğü olmuştu. Çünkü burası dünyadır. “Ben cennet zannetmişim” diyorsan zannını değiştirirsin, zannetmeseydin.

Biz Allah’ın sahibi olduğu kullarıyız. Ey Rabbimiz, bu imanla ruhumuzu al. Başiboş asla değiliz. Şu kadar ki gafletimiz sebebiyle hilafetimizi ve topraklarımızı kâfirlere kaptırıp aklımızı yitirerek Allah’ın düşmanlarından sistem ithal ettik. Ama elhamdülillah, bizi bitirdiklerini ve tarlayı dümdüz ettiklerini sandılar; üzerinden 90 sene geçmeden baktılar ki sosyalizmle ezip bitirdiklerini düşündükleri Suriye’de bile Allah’ın şeriatından başka şeyi istemeyen bir nesil çıktı ortaya. Dünyanın en vahşi ve kaba sistemi olan sosyalizmle 50 senedir sömürdükleri Irak’ta hâlâ sadece Allah’ın kulu olduğunu haykıran insanlar var.

Onlar bunu gördükten sonra ne yapacaklar, matem mi tutacaklardı? Kıyamet kopmadan küfrün işi bitmeyecek ki. Allah’ın sözü de şeytanın işi de kıyamete kadar bitmeyecek. Başağı eğdikten sonra tekrar kalktığını görürlerse yine koparmaya çalışacaklardır. Bugün dünyada büyük bir mümin insan kıyımı varsa bu, elhamdülillah, yabancı çiftçilerin nazar edeceği kadar gür bir buğday tarlamız olduğundandır. Hasetten çatlıyorlar. Kiliselerine parayla insan toplayamıyorlar ama 16 yaşında çakı gibi delikanlılarımız imamdan önce camiye gidiyorlar. Elbette çatlayacaklar.

Hendek gazvesinde müşrikler, Peygamber aleyhisselam ve ashabını Medine’ye hapsedip orada yok etmek istemişlerdi. Çünkü şirkin ortasında, tıpkı İbrahim aleyhisselamın ateş ormanı içindeki bir gül bahçesinde kalması gibi, Arap yarımadası şirk cehennemine döndüğü hâlde Medine-i Münevvere bir cennet bahçesine çevrilmişti. Şirk bu yüzden kudurdu ve Medine’yi kuşattılar.

Şimdi de kapitalizmin, liberalizmin ve sekülerliğin cehenneme çevirdiği bu dünyayı iman, tevhit ve sünnete sarılmakla, Allah’ın şeriatının gelmesi için bireysel de olsa gayret göstermekle aydınlatmaya çalışan nesil sebebiyle küfür her yandan hendekler kazdığı bir savaş başlatmıştır. Bunu yapmayacaktı da ne yapacaklardı. Hamd ederiz ki saldırılmayı gerektirecek pozisyonumuz vardır.

Bir gaflet anımız oldu ve çok uzun sürdü, pahalya da mal oldu. Elhamdülillah, ciddi bir uyanmaya ve sarsılmaya sebep de oldu bu.

Allah'ın bütün peygamberleri ve salih kulları, rüzgârlar grm ve buğday baağının eğildiği gibi yere yatmılardır. Bu bizim de kaderimizdir. am ağacına niye hayretle bakalım? Biz benzeyeceksek buğday baağına benzeriz, çünkü sonunda kalkmak ve dirilmek vardır.

Dünya hesaplama değil cihat yeridir. Hesaplama yerine gideceğiz ve o gün nükleer silahlarını oraya getiremeyecekler. Sahibimiz Allah'tır ve Allah, ne zalimlerin yaptıklarından ne de salih kullarının gösterdiği gayretten gafil değildir. Allah görüyor. Ama gelin görün ki vakti gelmeden müdahale etmiyor ve her ŗeyin vaktini sadece o biliyor.

أَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.